

1. Kontaktuppgifter

Andreas Rejbrand (871226-XXXX)

Rågången 8

586 43 Linköping

073-977XXXX

andreas@rejbrand.se

2. Vem har utfört den rättighetskränkning som du vill anmäla?

Linköpings universitet

3. Hur har det gått till?

Jag föddes 1987 och växte upp i djup otrygghet eftersom jag alltid kände mig utanför och missförstådd i skolan. Jag hade inga vänner på fritiden. Framför allt saknade jag kvinnlig vänskap. Detta blev snabbt ett stort trauma som jag aldrig fick någon hjälp för. Vid slutet av gymnasietiden fick jag diagnosen Aspergers syndrom och fick påbörja medicinering med antidepressiv medicin (SSRI).

Jag började studera vid fysikprogrammet vid Linköpings universitet (LiU) och blev vid lärosätet inom ett par år också lärare i matematik (först som amanuens, senare som doktorand). Då kände jag att jag hade hittat min plats i världen. Jag älskade att undervisa i matematik. Det brann jag verkligen för, och jag fick otroligt mycket uppskattning av studenterna. Tyvärr fick jag inte fortsätta undervisa på heltid, utan var tvungen att forska, vilket jag inte trivdes med. Detta, tillsammans med den mentala ohälsa jag alltid burit på, fick mig att gå sönder. Jag var därför tvungen att säga upp mig.

Det här var en enorm förlust för mig, eftersom lärarjobbet betydde precis allt för mig. Jag hade ingen aning om vad jag skulle göra i stället. Jag kom då in på läkarprogrammet vid LiU, trots att jag visste att jag inte skulle ha råd att fullfölja läkarutbildningen (för lite CSN kvar). Identitetskrisen efter att jag lämnat lärarjobbet, den ekonomiska krisen och det faktum att jag nu direkt hamnade utanför rent socialt i en ny klass full med ungdomar (som jag var van att vara lärare åt) gjorde att tiden på läkarprogrammet var fruktansvärd. Hela tiden visste jag att jag inom två–tre år skulle hamna på gatan, för jag hade inte på långa vägar mentala resurser nog att hantera den ekonomiska krisen. Jag berättade detta för flera (men inte alla) av lärarna i början av läkarutbildningen och hade hoppats få hjälp och stöd, men fick väldigt lite respons. Jag presterade emellertid bra på de medicinska delarna av läkarprogrammet (har alltid älskat all naturvetenskap) och fick väldigt mycket beröm för mitt patientbemötande på vårdcentralen – unisont av patienter, klasskamrater och handledare.

Efter två år, hösten 2016, drabbades jag av en svår depression, dels eftersom pengarna började ta slut, dels eftersom jag kände mig så otroligt ensam och utanför i klassen, dels eftersom jag tvingades bevittna en konflikt mellan två parter i släkten där den ena parten verkade så hemskt utsatt och förtvivlad – det gjorde så ont att se. I desperation, när jag kände att det enda alternativet var självmord, skrev jag ett brev till 22 kvinnliga klasskamrater (främst sådana jag haft viss kontakt med tidigare) i vilket jag berättade om mitt utanförskap och frågade om jag kunde få en kram av någon av dem (men jag var extremt tydlig med att jag absolut inte ville att någon skulle må dåligt av brevet, och att jag absolut inte ville tvinga någon att hjälpa mig).

Läkarprogrammets ledning tog då kontakt med mig. Jag hade hoppats på ett svar i stil med "Gud, vilket liv du levt! Nu skall vi göra allt vi kan för att hjälpa dig!" Det var så jag trodde läkare tänkte. I stället kallades jag till ett "förhör". De visade mig bara iskall kyla och förklarade för mig att det jag hade gjort var "oacceptabelt", att jag var olämplig som läkare och att de skulle be universitetets ledning att stänga av mig.

Detta kändes mycket konstigt, inte minst eftersom jag ändå hade varit tvungen att hoppa av utbildningen inom en månad eller så, på grund av den ekonomiska situationen (antagligen ännu tidigare, på grund av den mycket djupa depressionen).

Efter det mötet övervägde jag att förgifta mig med tabletter. Det var mycket nära att jag gjorde det.

Efter några månader anmälde de mig till Högskolans avskiljandenämnd (HAN). Anmälan var full av gissningar och påhopp. De hade läst "allt" jag skrivit på min webbplats sedan barndomen, och plockat ut enskilda stycken som de menade visade hur dålig person jag var. (De hade tydligen helt missat de, betydligt fler, stycken som talade emot deras argumentation.)

HAN kallade mig till läkarbesök. Jag tvekade länge, eftersom jag trodde allt redan var kört (det hade läkarna vid LiU försökt få mig att förstå), men gick ändå efter ett tag (sommaren 2018). HAN valde snart därefter att avslå LiU:s begäran av avskiljande.

I dag lider jag av posttraumatisk stress efter allt som läkarna vid LiU sagt och skrivit om mig. Jag har svårt att sova på nätterna och plågas av otäcka tankar nästan hela dagarna. Jag har inte på långa vägar någon ork att fortsätta studera, eller några ekonomiska möjligheter. Därför är HAN:s beslut av ringa praktisk betydelse för mig.

Häromdagen fick jag emellertid reda på att LiU tänker överklaga HAN:s beslut. Jag drabbades av en ångestattack och fick sjukskriva mig från jobbet.

4. Är fler drabbade?

Det förefaller troligt att de tankesätt som ligger bakom LiU:s agerande också drabbar andra personer med autismspektrumpersonligheter, liksom andra personer som bryter mot de sociala normerna (eller bara är missförstådda) och för vilka samhällets kunskapsläge är dåligt.